

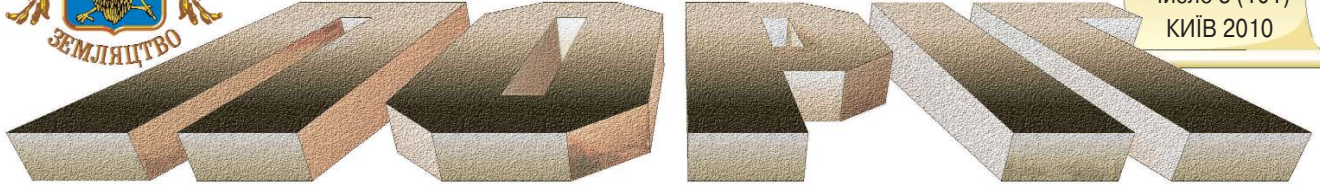
РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

ТРАВЕНЬ
Число 5 (101)
КИЇВ 2010

Видання товариства “Чернігівське земляцтво”

ВСЕНАРОДНИЙ ПОДВИГ

Ось і прийшла на землю 65-а мирна весна. Час не зупинити, як не заперечити закони людського буття, котрі диктують свої умови й нашому поколінню. А дехто з нас вступав у війну на п'ять років раніше. Тож скільки нас, нині суцих, може зібратися дружним колом та й згадати бойові походи, друзів, од яких давно залишилися лише могили, жорстокі випробування, котрі випали не з нашої волі? Але ми прийняли їх як належне, бо знали: комусь треба захищати рідний край. І ми пройшли всі випробування, здолали ворога й утвердили мир на землі.

А чи менший подвиг отих вдів чи матерів, які осиротіли рано, по душах яких топталася кована чоботи чужинців, а то й свої, доморощені, підливали масла у вогонь? А скільки ненароджених учених і хліборобів, поетів і командармів, робітників і державних діячів погинули з нашими бійцями, так і не народившись? Ратна робота жорстока й неприродна, але коли ти захищаєш свій дім, маєш бути жорстоким до ворога. Так було, так має бути завжди. От тільки наступні покоління в державному маєстаті мають берегти пам'ять про своїх попередників, аби не перервалася вічна естафета подвигу.

Коли надходить травень, із особливою гостротою починаєш згадувати те, що вже вкрите туманом забування. Мені згадується рідне село на Борзнянщині, тривожний погляд матері, зведений до неба, перекресленого чорними крилами німецьких літаків, згадуються болота російської півночі і ухожені поля рідної Чернігівщини, на які пощастило повернутися через багато місяців у ролі визволителя, проступають крізь сутінки часу рідні обличчя командирів і рядових, із ким звело окопне життя, більшість із них уже в тумані небуття, але їх тепло, ясність подвигу гріють донині, змушують боротися і з старістю, і з суспільним недбальством. Адже ми, ветерани-переможці, живемо набагато гірше, ніж ті, хто залізними колонами вступав на нашу землю в ролі завойовника. Але ми не виходимо на галасливі мітинги протесту, бо звикли віддавати, а не брати. От тільки все сподіваємося, що і в нашому краю нарешті почнуть дбати про воїнські поховання належним чином, адже ті, кого скосили ворожі кулі, вже не зможуть постояти за свої права, навіть поскаржитися на лиху долю за традиційними наркомівськими ста грамами. Манкуртизм починається із зневаги до попередників, не хотілося б, щоб нинішні студенти чи школярі забули навіть про те, що на половині ХХ століття була Велика Вітчизняна війна. Тож аби цього не сталося, навіть ветерани нашого земляцького об'єднання, обтяжені літами й болячками, прагнуть як не самі, то своїм словом закликати до молодших навідатися до кожної безіменної могили воїнів-визволителів і навести там чинний лад. Ім це вже не потрібно – це потрібно живим. Шкода, що за останні два десятиріччя нічого нового не зробила школа, гірше того, діти практично забули про патріотичні походи місцями боїв, шефську допомогу самотнім ветеранам. Так легковажити не можна, інакше буде лихо.

Як не жаль, а й у нашому ветеранському колективі частішають непоправні втрати. Відзвучали голоси колоритного Івана Макаренка, Володимира Шишкова, тихі сповіді колишнього юного підпільника Вадима Старченка, Владислава Суярка та ще інших, та й під час наших дружних зібрань уже не панує весела енергія. Але віряться, що й нинішнього травня ми зберемося за святковим столом, поглянемо чесно одне одному у вічі, пом'янемо загиблих побратимів, а живим мовимо:

**– З великою Перемогою, дорогі друзі! Ви її творці,
тож живіть многая літа під світлим її осіянням!**

Микола КУПЧЕНКО,
полковник у відставці,
керівник ветеранського об'єднання

Солдатська вдова

Застиг солдат у сірому граніті,
Немов ішов і зупинивсь на мить.
А перед ним – перед найкращим в світі
Сумна вдова із квітами стоїть.
І свій букет з пахучих чорнобривців
Печально тулить жінка до грудей.
Спаплюжила навік орда чужинців
Її життя, життя її дітей.
Звертається, немов до чоловіка,
І з болем вимовля гіркі слова:
– Життя без тебе, Йване, – справжня мука,
Бо низу гріє, зверху полива.
Без тебе підростають діти наші
Напівголодні. Літо вже позаду.
З коровами чужими десь на паші,
А я прийшла до тебе – на порадку.
Порадь, Іване, що мені робити,
У що вдягнуть малих наших сиріт?
І як зимову стужу пережити?
Подумаю – й стає немилим світ.
Перекосились в хаті геть одвірки,
І цямрини в криниці погнили,
Хліва спалили люті недовірки... –
З очей Марії сльози потекли. –
– На грудях в тебе ордени й медалі,
Ти мудрий, Йване, тож мені скажи,
Як жити, що робити маю далі, –
Бо йду вже до останньої межі.
Мовчить солдат, і сонце заховалось.
Вдова оберлась на похилий пліт.
А тиша зойком сумно обізвалась:
– Іди, Маріє, до своїх сиріт!

Надія КОЛЬЦОВА

У ТРАВНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ.

КОЛОДУБ Левко Миколайович – 80-ліття. Народився 1 травня 1930 року в Києві. Жив у селі Турівка Прилуцького району. З 1958 року викладає у Національній музичній академії ім. П. І. Чайковського.

Професор кафедри "Композиція, оркестрування та музично-інформаційні технології".

Автор опер "Дума про Турбаї", "Дніпровські пороги" ("Пробудження"), "Незраджена любов", "Поет", балету "Вічний вогонь", першого українського мюзиклу "Місто закоханих" та ряду інших. До 1500-ліття Києва написав симфонію "В стилі українського бароко". Автор симфоній "Чорнобильська" (№4), пам'яті жертв страшних лихоліть в Україні (№5), Прилуцька (№8), №9, 10, 11, присвячених проблемам, що хвилюють сучасне суспільство, №12 ("Дух часу").

Академік Національної академії мистецтв України, народний артист України, президент Асоціації діячів духової музики Національної всеукраїнської музичної спілки. Лауреат Шевченківської премії.

ДИМШИЦЬ Олександр Еммануїлович – 80-ліття. Народився 6 травня 1930 року в місті Ромни Сумської області (до 1939 року – Чернігівської області). Обіймав посади начальника управління головного інженера "Чернігівсьбуду", начальника обласного управління капітального будівництва, начальника Головного управління забезпечення будівництва держпостачу УРСР.

АНДРОНОВА Єфросинія Трохимівна – 75-річчя. Народилася 24 травня 1935 року в селі Перелюб Корюківського району. Впродовж 1997–2002 рр. була начальником Державного торговельно-виробничого підприємства "Київдержторгтранс" Південно-Західної залізниці. Нині – на пенсії.

КОШІЛЬ Анатолій Михайлович – 75-річчя. Народився 25 травня 1935 року в селі Дідовичі на Житомирщині. Дитинство та юність пройшли в селі Марківці Бобровицького району.

Кандидат технічних наук, старший науковий співробітник. Автор 25 винаходів і 50 наукових праць.

Голова Київської обласної організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів, полковник. Брав участь у розробці концепції створення Збройних сил України та проектів законів про військову службу в Україні.

БИШОК Григорій Іванович – 70-річчя. Народився 5 травня 1940 року в смт Березна Менського району. Працював майстром, начальником цеху у сфері чорної металургії на "Втормет". За фахом інженер-металург. Нині на пенсії.

ІВАНЕНКО Петро Пилипович – 70-річчя. Народився 3 травня 1940 року в селі Беремицьке Козелецького району. Був доцентом кафедри закритого ґрунту Національного аграрного університету України. Пенсіонер.

ТКАЧ Григорій Мефодійович – 70-річчя. Народився 6 травня 1940 року в селі Ленівка Менського району. Працював техніком-електриком Будинку відпочинку "Конча-Заспа". Пенсіонер.

ДАНЬКЕВИЧ Дмитро Миколайович – 70-річчя. Народився 12 травня 1940 року в селі Петрівка Бобровицького району. Був головою правління ЖБК "Київміськбуд" -5. Нині – на пенсії.

ГУРНАК Людмила Миколаївна – 70-річчя. Народилася 14 травня 1940 року в Києві. З 1943 по 1964 р. проживала з батьками в селі Кобижча Бобровицького району. Протягом 42 років поспіль працювала в колективі ДП "Київський булочно-кондитерський комбінат" АТ

"Київхліб", де пройшла шлях від робітника до директора. Нині – на пенсії.

Член-кореспондент Технологічної академії наук. Заслужений працівник промисловості України. Нагороджена орденом "Знак Пошани", орденом княгині Ольги III ступеня та рядом медалей. Автор друкованих праць з питань технології та організації виробництва в хлібопекарській і кондитерській промисловості. Має авторські свідоцтва та патенти на винаходи у цій галузі.

Обиралася депутатом райради чотирьох скликань Радянського району м. Києва та Київської міськради.

ДЯЧЕНКО Михайло Петрович – 70-річчя. Народився 14 травня 1940 року в селі Крути Ніжинського району. Доцент кафедри прикладної математики Міжрегіональної академії управління. Кандидат фізико-математичних наук.

СВИРИДЕНКО Ганна Олексіївна – 70-річчя. Народилася 20 травня 1940 року в селі Тур'я Щорського району. Працювала оператором військової котельні, завідувачою магазину в військовому штабі округу. Нині – на пенсії.

ДЮКОВ Володимир Андрійович – 65-річчя. Народився 12 травня 1945 року в Ніжині. Працює директором Державного науково-технічного підприємства "Укренергоефективність". У 1989–1999 рр. був заступником голови Державного комітету України з енергозбереження. Був головою науково-технічної ради з питань енергозбереження Солом'янського району м. Києва.

Кандидат технічних наук. Автор більше 30 наукових публікацій, має більше 10 авторських свідоцтв та патентів на винаходи.

Почесний енергетик України. Почесний енергетик Російської Федерації.

ТРЕТЯК Людмила Андріївна – 65-річчя. Народилася 14 травня 1945 року в місті Пружани Брестської області Білорусії. Проживала в Бобровиці. Працює вчителем в дитячому садку-школі "Мрія".

Ветеран праці.

КОГОНЕНКО Валентина Іванівна – 60-річчя. Народилася 4 травня 1950 року в селі Козилівка Корюківського району. Адміністратор готелю "Дніпро".

ГЕРАСИМОВ Олексій Володимирович – 60-річчя. Народився 9 травня 1950 року в селі Марківці Бобровицького району. Електромеханік.

ВИННИК Микола Петрович – 60-річчя. Народився 14 травня 1950 року в селі Осіч Бахмацького району. Працює директором ПСП "Шевченківське".

ЛУГОВИЙ Володимир Іларіонович – 60-річчя. Народився 17 травня 1950 року в місті Балтійськ Калінінградської області Російської Федерації. Був заступником міністра народної освіти України, проректором з наукової роботи Київського Національного торговельно-економічного університету. З 1995 року – ректор Національної академії державного управління при Президентові України.

2006 р. – директор Інституту вищої освіти, віце-президент Національної академії педагогічних наук України.

Автор понад 270 наукових праць і книжок з педагогіки та державного управління. Державний службовець I-го рангу. Професор, доктор педагогічних наук, дійсний член Національної академії педагогічних наук України.

Відмінник народної освіти України. Академік Академії наук вищої освіти України та Міжнародної академії педагогічних і соціальних наук (Нью-Йорк). Голова

спеціалізованої вченої ради з захисту докторських (кандидатських) дисертацій у галузі педагогічних наук.

БОГДАН Микола Іванович – 60-річчя. Народився 18 травня 1950 року в селі Конопот Городнянського району. З 1978 року працював в Державному комітеті водного господарства України. Директор департаменту Національного агентства України з питань забезпечення ефективного використання енергетичних ресурсів.

ТІБЕЖ Микола Іванович – 60-річчя. Народився 21 травня 1950 року в селі Шаболтасівка Сосницького району. Працював на різних керівних посадах у сільському господарстві та в органах місцевого самоврядування. Депутат Сосницької районної ради.

КУБАСОВА Галина Петрівна – 60-річчя. Народилася 25 травня 1950 року в селі Дігтярівка Новгород-Сіверського району. Була працівником аптеки №124. Нині – на пенсії.

НАГОРНА Ніна Максимівна – 60-річчя. Народилася 29 травня 1950 року в селі Яблунівка Прилуцького району. Працювала секретарем ученої ради Інституту кібернетики ім. В.М. Глушкова. Нині – на пенсії.

КОВАЛЕВСЬКА Марія Степанівна – 55-річчя. Народилася 5 травня 1955 року в селі Гладке Козелецького району. Завідуюча виробництвом кафе "Дюна".

ХІЛЬЧЕВСЬКА Наталя Петрівна – 55-річчя. Народилася 17 травня 1955 року в селі Бахмач Бахмацького району. Директор малого підприємства "Азур".

ГАВРИЛЕНКО Антоніна Дмитрівна – 55-річчя. Народилася 19 травня 1955 року в селі Оболоння Коропського району. Працювала старшим методистом дитячого садка. Пенсіонерка.

БОРОВИК Ганна Миколаївна – 55-річчя. Народилася 20 травня 1955 року в селі В'юнище Сосницького району. Артистка Національного хору ім. Г. Верьовки.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'яучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Вітаємо переможців!

Згідно рішення Ради Чернігівського земляцтва з 7 грудня 2009 р. по 17 лютого 2010 р. проводився конкурс дитячого малюнку "Симфонія краси Чернігівського краю".

В конкурсі взяли участь 368 талановитих дітей з 16 районів Чернігівської області. На розгляд журі було подано 443 роботи.

Згідно положення конкурсу переможці визначені по трьох вікових категоріях.

Переможцями стали

I-ша в.к.

I місце – Лілія Гаєва, 6 р., за роботу "Зимовий вал" (м. Чернігів);

I місце – Олена Бойправ, 8 р., за роботу "Туманно" (с. Радянська Слобода, Чернігівський р-н);

II місце – Євген Мох, 8 р., за роботу "Оце б у вирій полетіти..." (м. Прилуки);

II місце – Лариса Рудник, 7 р., за роботу "Веснянки" (с. Козероги, Чернігівський р-н);

III місце – Настя Антип, 6 р., "Моя Козелеччина" (м. Козелець);

III місце – Сашко Петрусенко, 5 р., "Чудо калинове" (м. Новгород-Сіверськ).

II-га в.к.

I місце – Богдана Бобро, 13 р., "Кохаю край наш дорогий, що зветься Україна" (с. Михайло-Коцюбинське);

II місце – Вікторія Дідовець, 13 р., "Село як колиска" (м. Козелець);

II місце – Дарина Ісаєнко, 12 р., "Букет з літнього поля" (Чернігівський р-н);

III місце – Анна Шинкаренко, 11 р., "Осінь на річці Остер" (м. Козелець);

III місце – Вікторія Огаркова, 11 р., "Народження України" (м. Ніжин);

III місце – Аліна Мостепан, 10 р., "На Борзенці Новий рік" (Борзнянський р-н).

III-тя в.к.

I місце – Наталя Федоренко, 15 р., "Симфонія простору" (Менське регіональне відділення);

I місце – Василь Малетич, 16 р., "Соняшник" (Куликівський р-н);

II місце – Інна Отрошко, 16 р., "Ісус народився" (Сосницький р-н);

II місце – Олександр Антипов, 16 р., "Біля річки" (Куликівський р-н);

II місце – Вікторія Коток та Світлана Книр, 14 р., "Колосися, Чернігівський краю" (Коропський р-н);

III місце – Ганна Камацька, 14 р., "Поетичний край мій" (с. Михайло-Коцюбинське);

III місце – Ганна Деркач, 14 р., "Поле рідне – моя ти Батьківщино" (с. Михайло-Коцюбинське).

За оригінальну техніку виконання

1. Юлія Ісаченко – 2 клас школи мистецтв, "В ніч на Івана купала", (с. Гончарівське);

2. Катерина Руденок – 15 р., "Різдвяна казка" (с. Андріївка, Чернігівський р-н);

3. Катерина Тугай – 13 р., "Архітектурне натхнення" (м. Чернігів, ЗНЗ № 27);

4. Вікторія Загрива – 14 р., "Пташки милі прилетіли та й загомоніли..." (с. Михайло-Коцюбинське);

5. Ірина Алтухова – 8 р., "Відродження" (м. Ніжин).

До уваги передплатників!
Дорогий земляче! Якщо ви хочете знати все про роботу нашого дружнього громадського об'єднання, про людей значних і неповторних, якщо ви маєте бажання не поривати родинних зв'язків із малою батьківщиною – передплатіть "Отчий поріг" самі і посприйте у цій справі своїми друзів та знайомих. Наш передплатний індекс 37630. Газету на друге півріччя можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні. Сподіваємося на дружнє співробітництво.

ЗЕМЛЯЦЬКА ТОЛОКА

У ПИРОГОВО

Голови правління МГО – "Харківське земляцтво" Світлана Рева, земляцтва Запоріжжя Володимир Федорченко, почесний президент "Товариства закарпатців" у м. Києві Микола Бідзіля, виконавчі директори – Волинського братства Валерій Фень, Одеського земляцтва Віталій Флора та інші з гордістю розповіли представникам засобів масової інформації про чисельні заходи і добрі справи своїх товариств, а також про перші успішні кроки Асоціації земляцьких організацій України.

Керівники земляцтв беруть участь у всіх заходах, що проводяться іншими товариствами, здійснюють поїздки до областей, де відбувається ознайомлення з досвідом плідної взаємодії з місцевою владою. Кожне земляцтво сповідує толерантне, шанобливе відношення одне до одного, щирю повагу між собою.

Після пресконференції журналісти побували на трудових об'єктах і пересвідчилися, що у земляцькій громаді слово не розходить з справою. Незважаючи на дощову погоду, робота на облаштуванні території Національного музею народної архітектури і побуту кипіла на славу.

Чернігівське земляцтво на суботнику представили біля 40 чоловік на чолі з головою Ради Віктором Ткаченком. Біля будинку із села Калюжинці Срібнянського району, який уже став рідним для кожного чернігівця, славно попрацювали заступни-

17 квітня у Пирогово відбулася традиційна толока, яку ініціювала і провела Асоціація земляцьких організацій України. Відкриваючи прес-конференцію, голова Асоціації Віктор Ткаченко представив київським журналістам керівників обласних земляцьких товариств. Він підкреслив, що ця акція – яскравий доказ узгодженого співробітництва та земляцької солідарності громади, бажання дружно попрацювати заради рідної землі.

ки голови товариства Володимир Пушкарьов і Олексій Орехович, керівники відділень Анатолій Фурса, Володимир Лузан, Петро Назимко, Василь Тройна, а також Віктор Пабат, Микола Ігнатенко, Валентина Пархоменко, Тетяна Богданова, Людмила та Марина Борис, Галина Кокта, Галина Орехович, Григорій Шкребель, Іван Забіяка, Яків Гальченко, Сергій Панкратьев та багато інших.

Озброївшись необхідним інвентарем, наші земляки потрудилися на суботнику від душі. По-перше, як на рідній садибі, навели ідеальний порядок у садку біля хати, обкопали, обрізали і побілили деревця, підживили декоративні кущі, спиляли старі дерева. І, найголовніше, – посадили сім яблуньок і грушок. Хай ростуть на радість людям! Не обійшлося і без жартів, а то й дружніх "підначок", – як і годиться у великому сімействі.

А потім після напруженої роботи всі зібралися за великим столом, де не тільки підвели підсумки толоки, а й смачно пообідали і заспівали українських пісень.

Одним словом, трудове свято удалось на славу.

Наш кор.
Фото Леоніда Русича

Уже сьогодні готуватись до загальних зборів

27 квітня ц.р. відбулось засідання Ради товариства "Чернігівське земляцтво" у м. Києві. Основним питанням, яке обговорили члени Ради, були пропозиції керівників районних відділень щодо формату святкування 15-ї річниці створення товариства.

Як підкреслив у своєму виступі голова Ради Віктор Ткаченко, керівники Ріпкинського, Корюківського, Новгород-Сіверського, Коропського відділень творчо і відповідально підійшли до проведення загальних зборів, є багато цікавих і конструктивних ідей по організації тематичних виставок і стендів, які б гідно відобразили результати діяльності земляцької громади за 15 років. Особливо заслуговують уваги ідеї керівника Ріпкинського відділення Володимира Коваленка, який запропонував конкретний план підготовки до щорічних зборів, готуватися до яких треба уже сьогодні. Це стосується звірки та уточнення списків членів товариства, інформування їх через газету "Отчий поріг" про конкретну діяльність районних відділень та їх досвід у взаємодії з місцевою владою заради розбудови рідного краю, представлення до відзнак кращих активістів тощо.

На засіданні Ради було ухвалено загальну концепцію щодо підготовки до 15-ї річниці Чернігівського земляцтва, яка буде конкретизована у практичних діях товариства. Відмічалось, що у цей відповідальний період зростає роль офісу земляцтва, як координатора діяльності районних відділень земляцтва.

Потім члени Ради обговорили Положення про проведення дитячого конкурсу "Поетичні струмочки Сіверського краю", ініціатором якого виступило молодіжне відділення. Керівник цього осередку Василь Тройна у своєму виступі підкреслив: проведення акції в дитячих закладах Чернігівської області і столиці сприятиме росту інтелектуального і творчого потенціалу нашої юної зміни, зміцненню авторитету земляцького товариства. Було запропоновано після підведення підсумків конкурсу, а це відбудеться восени цього року, підготувати до друку збірник кращих поетичних творів до 15-ї річниці Чернігівського земляцтва.

На засіданні Ради також були обговорені питання щодо організації загальноземляцької толоки у Пирогові.

На завершення зустрічі Віктор Ткаченко за активну і плідну роботу вручив Почесні знаки Чернігівського земляцтва заступнику голови Ради Олексію Ореховичу і члену Ради Івану Майдану. Потім були обговорені поточні справи товариства.

Наш кор.

Так, ми відходим, ми не можемо забути війну, але ми не можемо бути байдужими і до подій сучасності. Вони хвилюють і турбують нас іноді занадто.

Ми відходим, відходим...

Ось мені, наприклад, не дає спокою таке: я – учасник визволення Києва. Ні, я не входив у місто безпосередньо 6 листопада 1943 року. Я був у складі групи військ, що брали участь у київській операції, а саме в 112-й Рильській (тоді ще Коростенській) стрілецькій дивізії, що захопила і утримувала плацдарм в селі Ясногородка за Димером. Дивізія намагалась розширити плацдарм, а німці прагнули будь-що зіпхнути її у Дніпро. Село переходило з рук в руки 27 разів, тож не важко уявити, що там відбувалось. В Ясногородці я був поранений і важко контужений, а ще перед тим при переправі тонув (близьким вибухом човна дуже хитнуло, і я вивалився у воду, трагедія ускладнювалась тим, що я не вмів плавати).

Зовсім недавно трапилась нагода побувати в Ясногородці. Найперше я, звичайно, попрямував до місця переправи. Але дебели хлопці в камуфляжній формі мене не допустили. На питання "чому?" відповіли, що це тепер приватна власність. Я пережив стан шоку. Як? Хто посмів купити-продати, хто посмів посягнути на національну святиню, на символ держави?! І засмикався вказівний палець руки, ніби лежав на спусковому гачку ППШ. Знову ж таки "як, чому, хто?!" Чи посмів би хтось з поляків навіть подумати, що можна продати чи купити Віслу, або комусь з росіян – що можна купити чи продати, приватизувати Волгу?! А от ми – українці... Ганьба! Яка ганьба!! Боже! Боже! Вже нема впевненості, що "уходя, оставляем вам мир и покой..."

І ще. Ну, а "если завтра война, если враг нападет, если темная сила нагрянет", то хто піде захищати наш – не свій Дніпро? Хто?! Заявляю, як колись казали, "со всей прямотой и принципиальностью": я не піду! Не піду, – і не тому, що мені за 80.

Володимир ХІЛЬЧЕВСЬКИЙ,
ветеран війни

Земляцтво одного села

Чернігівське земляцтво столиці – одне з найдавніших і найбільших серед таких товариств. У Чернігові вже почали створювати районні земляцтва. Днями з'явилося земляцтво одного села – одне з небагатьох в Україні.

У його створенні "Просвіта" брала безпосередню участь, установчі збори пройшли саме в будинку обласного об'єднання. Одним із фундаторів сільського земляцтва став голова Чернігівського обласного об'єднання Василь Чепурний. Адже йдеться саме про його рідне село Авдіївку. Село з багатющою історією, одне з найбільших в області – навіть зараз тут є два перші класи.

Земляки пам'ятають своє коріння. Тому й не можуть змиритися, що перестав працювати сільський музей. Отож вирішили допомогти його відновити. Ішлося і про створення авдіївського сайту в Інтернеті, видання книжки про село. А на карті села кожен позначив місце розташування батьківської хати: звучали назви кутків села – Індиківка, Чепурнівка, Забігайлівка, Поділ, Понорницький шлях, Надточіївка, Аксютівка.

Мета земляцтва – допомагати одне одному і своєму селу. Ось що сказав заступник головного лікаря обласної лікарні Микола Колос, обраний до ради земляцтва: "Життя стало таке прагматичне і жорстке, що ми просто зобов'язані допомагати одне одному!" Товариство запросило озвучитися земляків, які живуть по світах: "Вас кличе коріння роду!"

Петро АНТОНЕНКО

Ви знаєте, де найкрасивіші світанки, де дивовижно цілюще і чисте повітря? Воно пахне ранковими туманами, небесною синню і нескошеними травами. А знаєте, де найміцніша чоловіча дружба і найсмачніший хліб? – Звичайно, на прикордонній заставі, – так відповів на ці, на перший погляд, прості запитання полковник Володимир Семенець.

Рушник

Його долі – на кордоні 28 травня – День прикордонника України

Ми сидимо в затишному офісі Чернігівського земляцтва, і я, давно знаючи Володимира Олександровича, в котрий раз пересвідчуюсь, яка він щаслива людина, хоча на його долю припало стільки випробувань і тривог. Бо ж на все життя вибрав одну з найнебезпечніших професій – охороняти державний кордон рідної держави.

... Красиве містечко Ічня, що розкинулося на заудайських просторах, далеко від кордону, але Володя з дитинства мріяв стати офіцером-прикордонником. Тож після закінчення школи поступив у військове училище. Вчився добре, не жалів ні сил, ні часу. І як нагорода – диплом з відзнакою. А далі – служба на західному кордоні. У далеких гарнізонах, на прикордонних заставах. По суті, все життя в дорозі, у переїздах, у безсонних тривожних дорогах. У пам'яті на все життя вкарбувались нелегкі роки служби в Нижньодністровському та Одеському прикордонних загонах, вірні і надійні друзі, які зустрілися на тривожних стежках офіцерської юності, і задушевні українські пісні після служби.

Особливо припали до серця і – засвітили його душу тривожні і лагідні рядки любовитої пісні про дорогу неньку:

**Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеко ти мене
на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.**

Якщо ж чесно, то прикордонні дороги Володимира Семенця ніколи не сте-

лилися йому рушником, а частіше тернами, невідомістю, необхідністю. Але, як на мене, то для душі людської, зокрема душі чуйної і чутливої, отой вишиваний рушник материнської пісні – то ковток цілющого джерела, життєва підмога і необхідність у суворих буднях. Щоправда, була в його біографії ще одна важлива віха життя – це військова академія тилу і транспорту в м. Санкт-Петербурзі. Але після навчання знову розпочалася служба у військах уже на новому, більш високому рівні. Полковник В. Семенець щасливий і пишається тим, що брав найактивнішу участь у розбудові прикордонних військ неза-

Олег Кирей, Микола Петрик, Ігор Гриб та інші офіцери, які вписали яскраву сторінку в історію прикордонних військ нашої держави.

Особливо небезпечною була служба на українсько-молдовському кордоні під час військового конфлікту у Придністров'ї. Володимир Семенець разом з бойовими друзями, часто ризикуючи життям, робили усе можливе, щоб запобігти надзвичайним ситуаціям на кордоні, зберегти життя молодих солдат.

Взагалі у Володимира Олександровича до підлеглих особлива увага і довіра. При зустрічі в земляцтві він поділився своїми сокровенними думками:

– Вдивляючись в обличчя молодих воїнів, я часто думаю: ім ще, мов пта-

лежної України, а конкретніше в облаштуванні підрозділів та удосконаленні їх матеріально-технічної бази.

Доречно буде сказати, що при розбудові кордонів України особливо відзначилися наші шановні земляки з Чернігівщини. Це, в першу чергу, генерал-полковник Віктор Банних, генерал-майори Володимир Кохан і Володимир Томаш, полковники Григорій Рахній,

хам, гартувати крила для польоту, а водночас і душу. І тоді у розмові з ними шукаєш слова прості та доступні, тобто довірливі, як і ці молоді люди. Адже на кордон вони прийшли чомусь навчитися, почути добре слово та й себе глибше пізнати. А це накладає на офіцерів особливу відповідальність – жити не тільки військовим статутом, а насамперед – людським.

– Для мене, – говорить полковник Володимир Семенець, – головне, щоб солдат був у доброму настрої, завжди нагодований, забезпечений всім необхідним для успішної служби по охороні кордону.

Уміння шанувати людей, піклуватися про них – це також талант. І цим талантом добре володіє Володимир Олександрович. Прагнення пробудити добро в людях, оте почуття краси, без чого людська душа збіднюється духовно. І в цьому бажанні виховувати солдат, сержантів і прапорщиків він поєднує власний досвід з українськими традиціями нашого народу, його звичаями, природженою щедрістю творити добро для інших. Це – як покликання хлібороба ростити для людей хліб насущний. Як віра в те, що посіяне ним зерно має неодмінно прорости.

Людська душа, а тим паче молада солдатська, має відчувати гармонію життя, а її можна знайти навіть у звичайному букетику польових квітів на обідньому столі, у розквітлому дереві біля застави, зернині на прикухонному господарстві, що

що дехто, на жаль, втрачає зв'язок з рідною землею. Адже всі ми діти землі і рідного краю, тож рано чи пізно маємо до батьківського порогу повертатися. Бо там наш пуп закопаний, там наша мала батьківщина.

сіється, проростає і втішає нас красою цвіту свого. Саме такі чисто людські уподобання і звичаї сповідує полковник

Володимир Семенець, який нині очолює відповідальний підрозділ управління тилового забезпечення Державної прикордонної служби України.

І, ясна річ, дотримується їх у житті, у своєму прикордонному братерстві і Чернігівському земляцтві, які для нього були і залишаються людською сутністю. Таке його життєве кредо. Ота, за висловом Сент-Екзюпері, істина, що робить наш світ мудрішим.

Обмінюючись думками про роль земляцтва у нашому житті, Володимир Олександрович мудро підмітив, що одною з причин нинішньої відчуженості, навіть жорстокості молодих людей, криється в тому,

і виховала двох синів – соколів. Старший – Олександр закінчив Національну академію СБУ, нині проходить службу в одному із підрозділів Державної прикордонної служби України. Молодший Олег цього року закінчує академію Внутрішніх військ МВС, теж бажає служити на українському кордоні.

Отже, Прикордонна династія Семенців з Чернігівщини продовжується, міцніє і росте.

І кожного разу, збираючись в Ічні за святковим столом, у родині традиційно співають українські пісні. Найулюбленіші з них – "Пісня про рушник", "Чорнобривців насяєла мати", "Летять, ніби чайки", "Два кольори" тощо. Не буде перебільшенням, якщо скажу: зріднили їх не тільки рідна земля, батьківське коріння, а ще й пісня, вірність чернігівському роду, висока порядність і доброта. Саме такі, незримі на перший погляд зв'язки і взаємини, еднають довірливу і дружну ічнинську родину.

Днями, коли з'явилися перші проліски на зелених плесах Удаю, Семенці святкували 50-річний ювілей Володимира Олександровича і весілля старшого сина Олександра. Попереду ще одне свято – День прикордонника України. Ось так, як у тій щедрівці, прийшли три свята у гості до нашого славного земляка полковника Володимира Семенця. Приєднуємось до чисельних привітань ювіляру і щиро бажаємо:

на Наталія Анатоліївна. На всіх нелегких прикордонних дорогах вона була підмогою у його нелегких буднях, його другим крилом. До того ж, народила, виростила

і виховала двох синів – соколів. Старший – Олександр закінчив Національну академію СБУ, нині проходить службу в одному із підрозділів Державної прикордонної служби України. Молодший Олег цього року закінчує академію Внутрішніх військ МВС, теж бажає служити на українському кордоні.

Отже, Прикордонна династія Семенців з Чернігівщини продовжується, міцніє і росте.

І кожного разу, збираючись в Ічні за святковим столом, у родині традиційно співають українські пісні. Найулюбленіші з них – "Пісня про рушник", "Чорнобривців насяєла мати", "Летять, ніби чайки", "Два кольори" тощо. Не буде перебільшенням, якщо скажу: зріднили їх не тільки рідна земля, батьківське коріння, а ще й пісня, вірність чернігівському роду, висока порядність і доброта. Саме такі, незримі на перший погляд зв'язки і взаємини, еднають довірливу і дружну ічнинську родину.

Днями, коли з'явилися перші проліски на зелених плесах Удаю, Семенці святкували 50-річний ювілей Володимира Олександровича і весілля старшого сина Олександра. Попереду ще одне свято – День прикордонника України. Ось так, як у тій щедрівці, прийшли три свята у гості до нашого славного земляка полковника Володимира Семенця. Приєднуємось до чисельних привітань ювіляру і щиро бажаємо:

**Рушник доли хай дарує Вам сповна
І щастя, і наснаги, і здоров'я!
Нехай завжди в душі цвіте весна,
І серце зігрівається любов'ю!**

Від імені прикордонників і земляків
Петро МЕДВІДЬ,
полковник у відставці,
заслужений журналіст України

ІМ'Я ЙОГО – ВИНАХІДНИК

Наше земляцтво у своїх рядах має багато цікавих людей. Одним із таких є Анатолій Михайлович Кошіль, наукові винаходи у сфері передачі інформації якого у разі їх впровадження можуть перевернути світ.

Він народився 25 травня 1935 року у селі Дідовичі Ярунського району Житомирської області. Саме у це село прибув на комсомольську роботу його батько Михайло із села Марківці Бобровицького району. Батько став згодом головою колгоспу, а потім, закінчивши військові курси, отримав звання політрука. Так і почав він разом із сім'єю їздити по всій Україні. Завдяки цьому малий Анатолій побачив не одне українське місто.

Та почалася війна. Батько посадив свою дружину та дітей Анатолія і Світлану у товарняк і відправив подалі від бойових дій на батьківщину в село Марківці. Сам же пішов на фронт і загинув у 1942 році в Шаблінці під Харковом. Спочатку Кошелі жили у старій хаті, а вже після війни мама перебудувала її, туди Анатолій Михайлович приїздить і нині відпочити від міської суєти.

Після закінчення середньої школи Анатолій вступив до Київського політехнічного інституту та Київського училища зв'язку. Закінчивши училище, був направлений на військову службу до Білорусі. Там він служив командиром взводу у Бобруйську. Там і почалися перші випробування. Анатолій Михайлович бачив, як була поневолена Україна у Радянському Союзі, не маючи своєї незалежності. Саме за такі його погляди та відмову стати секретарем комсомолу йому погрожували навіть арештом. Потім закінчив військову академію зв'язку в Санкт-Петербурзі і був направлений на Далекий Схід в ракетну дивізію.

Доїхавши до місця дислокації, дізнався, що його майорську посаду було зайнято і підполковник йому порадив повернутися назад.

Анатолій Кошіль повернувся в штаб Ракетних військ стратегічного призначення під Москвою в селі Власиха. Там він працював з 1964 по 1969 рік на центральному вузлі зв'язку. З 1969 по 1977 рр. було навчання в ад'юнктурі та інституті патентознавства в Москві та праця у військовому цент-

ральному науково-дослідному інституті зв'язку Міністерства оборони СРСР в Митищах під Москвою. В цьому інституті він займався розробкою новітніх систем передачі інформації.

Саме Анатолій Кошіль перший в історії радянських військ захистив дисертацію "Автоматизовані системи управління системами зв'язку і вузлами зв'язку" по кібернетиці. Після того, як кібернетику радянська наука визнала самою наукою, Анатолія Михайловича було запрошено на викладацьку роботу.

Він повернувся назад в Україну і з 1977 по 1989 рр. займався викладацькою та адміністративною роботою в Київському вищому військовому училищі зв'язку. Там спочатку вчив майбутніх офіцерів науці управління кібернетикою, а потім був начальником науково-дослідного відділу.

З першими подихами незалежності з 1989 року стає активним членом військової колегії Народного Руху, поважаючи цю організацію за її ідеї відродження незалежності України. Окрім цього, стає членом Спілки офіцерів України і одним із її засновників. Зокрема, з 1992 по 1993 рр. він заступник голови Спілки офіцерів України, а з 1996 р. – голова Всеукраїнського об'єднання ветеранів Київщини.

Нині представляє в Україні інтереси ветеранів-українців Франції.

За часи своєї праці у військовій сфері Анатолій Кошіль став кандидатом технічних наук і автором 25 винаходів і 50 наукових праць. За власний винахід передачі інформації отримав секретне авторське свідоцтво і оприлюднити для громадськості зміг його тільки у 2003 році, виступивши із доповіддю на IV Міжнародній конференції. Під час конференції було заслухано понад 40 доповідей вчених із Білорусі, Ізраїлю, Німеччини, Росії, США, Ук-

раїни, Фінляндії, Чехії та Японії. І тільки доповідь полковника запасу, кандидата технічних наук Анатолія Кошіля "Покадрова передача оптичними лініями" викликала бурхливі оплески. Свій винахід Анатолій Михайлович зробив 20 років тому, отримав за нього золоту медаль ВДНГ СРСР, але втілити в життя не може. Суть його зводиться до того, що якщо передача оптичної інформації лініями зв'язку здійснюється у вигляді крапок, які й створюють зображення (кадр), то спосіб Анатолія Кошіля передбачає передачу інформації цілим кадром. Це відкриває широкі можливості для прискореної передачі оптичної інформації.

Такий спосіб може мати широке використання у військовій сфері, криміналістиці, космічних дослідженнях, розробці нового покоління оптичних обчислювальних систем з високою швидкістю обробки інформації, електронно-обчислювальних системах, побуті. Але віриться, що вже в недалекому майбутньому справа Кошіля зрушиться із мертвої точки і ми зможемо пишатися нашим земляком.

Загалом його відкриття схоже на лазерну передачу, яка відбувається синхронно, синфазно та майже з однаковою амплітудою. Свій винахід він перевірів і впевнився, що той працює. Це відкриття із його більш як двадцяти винаходів є новим способом передачі інформації, який не використовує електроенергію, фіксується у оптиці і саме оптичним методом та цілим кадром доноситься до ока.

Свого часу Анатолій Михайлович вів перемови із земляком, заступником головного інженера ДП НДІ "Квант" Миколою Борщем та дирекцією заводу "Мікропроцесор" щодо впровадження свого винаходу на українських підприємствах. Він як патріот своєї держави ні в якому разі не хоче, щоб його винахід було впроваджено в інших

держав, але у нас, на жаль, цей процес іде досить важко. Він знає секретні розробки ще часів ра-

втілити, якби була фінансова зацікавленість держави. А це у свою чергу принесло б славу Україні у світовому співтоваристві та великі кошти державі. Але, на жаль, українські керманічі не зрозуміли нау-хау Кошіля. Зокрема, зараз якісь відкриття та їх реалізація відбуваються на ентузіазмі їх винахідників. А бізнесмени не хочуть вкладати кошти в такі винаходи, оскільки потребують миттєвого прибутку. Нині Анатолій Михайлович не надіється на українську владу у її допомозі по впровадженню свого винаходу і тому передав його синові, який захистив дисертацію у цьому питанні. Кошілі чекають на кращі часи, коли в Україні з'являться можновладці, які будуть патріотами своєї держави і підтримуватимуть винахідників.

Анатолій Михайлович Кошіль активний і в нашому земляцтві, виконуючи багато роботи у Бобровицькому осередку. Він живе земляцьким рухом та активно ним переймається, часто їздить до малої батьківщини і бере участь у всіх заходах бобровичан. Це допомога рідному селу, сільським школам та талановитим дітям, підтримка різних проектів тощо.

Ось такий він, наш земляк. Протягом всього свого життя Анатолій Кошіль є патріотом своєї держави і неодноразово повторює свою думку, що українці не дурні, але не єдні.

дяньської епохи, елементну базу яких можна було б нині робити на новому принципі. Мав Анатолій

Кошіль бажання впровадити свій винахід і на базі київського заводу "Арсенал". Його ідею можна було б

Леонід РУСИЧ

ЯК

В серпні – вересні 1963 року в Чернігові поблизу Десни в мальовничому місці біля київського мосту розташувалася знімальна група, яка відразу ж привернула увагу численних жителів. Саме в цьому місці на піщаному березі, пропаленому палючим літнім сонцем, проходили зйомки кінофільму "Зачарована Десна" за кіноповістю нашого знаменитого земляка із Сосниці, відомого в усьому світі кінорежисера Олександра Петровича Довженка.

ЗНІМАЛОСЯ КІНО

Для Чернігова це була визначна подія, адже до нашого міста не часто приїздили знімати кіно. Колись, ще в 1953 році, у нашому місті знімали фільм "Кортік". Автору цих рядків також не сиділося вдома, і я часто-густо мандрував на берег річки і спостерігав там за зйомками. Режисером-постановником фільму була дружина і вірний соратник Довженка Юлія Іполитівна Солнцева, головним оператором Олексій Темерін.

Місцем зйомок Десну обрали не випадково. Та й погода була тоді теплою, що сприяло успішній роботі знімальної групи. Довженко дуже любив Десну, на берегах якої пройшло його дитинство. Наприкінці життя він написав чудову ліричну повість "Зачарована Десна" (опублікована в березні 1956 року в журналі "Дніпро"), яку без хвилювання не можна читати. Тільки великий майстер міг написати такі зворушливі рядки про найсвятішу землю: "Благословенна будь, моя незаймана дівице Десно, що, згадуючи тебе вже много літ, я завжди добришав, почував себе невичерпно багатим і щедрим. Так багато дала ти мені подарунків на все життя.

Далека красо моя! Щасливий я, що народився на твоєму березі, що пив у незабутні роки твоя м'яку, веселу сиву воду, ходив босий по твоїх казкових висипах, слухав рибальських розмов на твоїх човнах і казання ста-

рих про давнину, що лічив у тобі зорі на перекинутому небі, що й досі, дивлячись часом униз, не втратив щастя бачити оті зорі навіть у буден-

Місцем зйомок Десну обрали не випадково. Та й погода була тоді теплою, що сприяло успішній роботі знімальної групи. Довженко дуже любив Десну, на берегах якої пройшло його дитинство. Наприкінці життя він написав чудову ліричну повість "Зачарована Десна" (опублікована в березні 1956 року в журналі "Дніпро"), яку без хвилювання не можна читати.

актори Володимир Гусев, Микола Засеев, В'ячеслав Воронін, а також актори чернігівського театру і театральної студії. В масових сценах знімалися інші чернігівці. Як відомо, у фільмі відображені події початку Великої Вітчизняної війни, відступ наших військ, було багато стрілянини, вибухів. Доводилось спостерігати і таке: вибухівкою (а її було достатньо) глушили рибу, крупну збирали у відро і варили юшку, а дрібнішу рибу збирала чернігівська малеча. Борис Андреев, добрий шанувальник оковитої, випивав пляшку "Московської" з горла, тару кидав у Десну, закушував, як він сам говорив, "мануфактурою", тобто втирався рукавом полотняної сорочки, в якій знімався. Зате вечірньої години після напруженого робочого дня вся знімальна група сідала за імпровізований стіл і пригощалась смачною юшкою. Тож у моїй пам'яті ось уже через стільки літ продовжують звучати дотепні розмови майстрів кіно, які уміли і працювати, і радіти світові.

У вільний від роботи час актори часом походжали і по місту, їх впізнавали чернігівці і зав'язували невимушені розмови. Як відомо, кінофільм "Зачарована Десна" вийшов на екрани наступного року, а ще через рік на Міжнародному кінофестивалі в Сан-Себастьяні отримав спеціальний приз журі "За художні і технічні достоїнства фільму".

них калюжах на життєвих шляхах".
У фільмі знімалися відомі актори кіно – народний артист СРСР, лауреат двох Сталінських премій Борис Андреев, народний артист РРФСР, лауреат трьох Сталінських премій Євген Самойлов. Знімалися і молоді

Микола БУКАТИЙ

Експрес стрімко наближався до Дрездена. Цікава для нас з Вільфрідом розмова закінчувалася. Він – доктор сільськогосподарських наук Німеччини, молодий, симпатичний чоловік супроводжував по Саксонській Швейцарії групу російської молоді з Заволжжя. В Дрездені делегація повинна була відвідати галерею, цвингер, "Голубий міст", який чудом вцілів після того, як авіація другого фронту знищила вщент місто. Пригальмовуючи, похитуючись на стрілкових переводах, поїзд входив в межі станції. Пасажири почали готуватись до виходу. Піднялись з місць і мисця. Приязно потиснули руки, побажали щасливої дороги. Стоянка поїзда десять хвилин.

ЗУПИНКА В ДРЕЗДЕНІ ДЕСЯТЬ ХВИЛИН Пригода

У вікно вагона було видно безлюдний перон. Великий круглий годинник висів над пероном і показував сьому годину сорок хвилин. Повільною ходю відміряв кроки поліцейський патруль. Пасажири почали заповнювати платформу. Відвівши погляд від вікна, побачив, що Вільфрід стоїть поруч, перекладаючи свій плащ з руки на руку і щось шукаючи. В його очах була розгубленість. "Що сталося?" – запитав я. "Та нічого не сталося" – відповів він, дивлячись на мене. Потім додав: "Зникли паспорт, записна книжка, документи на групу і кілька тисяч марок". Відчуваючи всім єством, як згасають хвилини стоянки, орієнтуючись в оперативній роботі, складаю два чинники – час і поліцейський патруль. Пропоную Вільфріду: "Ходімо до патруля". "Навіщо?" – запитав він – "Я їх не люблю". Оторопівши від такої відповіді, проясню йому ситуацію. Зараз на вокзалі в черговій частині зосереджено дві групи поліцейських. Ті, хто через 20 хвилин залишать чергування і підуть по домівках. Для тих, хто починає чергування, цю справу робити складніше. Здивовано дивиться на мене. Бачу, що впевнив. Виходим з вагона і швидкою ходю наближаємось до поліцейських. Дивлячись, що ідемо до них,

вони зупинились. Підходимо. В кількох словах викладаємо суть справи. Б е з зволікань, кілька уточнень – і включена ра-

На цей раз в Пірні. В зустрічному потоці перехожих очі в очі глянули одночасно. З його щирої посмішки я відчув, що в нього все гаразд. Привітались. Відразу запитав: "Вільфріде, як закінчилась дрезденська пригода?" Він розповів. Його зразу ж забрали до чергового поліцейського відділення. Розпитали, що вкрадено. Відразу дві зміни були сконцентровані в міс-

цях найбільшого скупчення людей – біля транспорту, магазинів тощо. На майже обезлюднілому пероні знову неспішним, розміреним кроком, ретельно оглядаючи перехожих, йшла патрульна пара. Раптом їх увагу привернув молодий чоловік, який стояв за колоною і щось уважно чи то читав, чи роздивлявся.

ція. Доповідь черговому. Її слухали всі. Обставини вимагали негайних дій. Напруга наростає і в моїй душі. Розмова ведеться швидко. Погляд не відривається від циферблата перонного годинника. Останні хвилини стоянки поїзда. Відчуваю, що поїзд може поїхати без мене. Потиск рук. Біжу до свого вагона. Двері зачинились. Вже з вікна вагона дивлюсь на перонний годинник. Він показує сім годин п'ятдесят хвилин. Швидко зникає з поля зору сіра будівля вокзалу.

Аж до Берліна мене не покидала думка. Як могло таке трапитись? Адже плащ, в потайній кишені якого були у файлі всі документи, був у полі зору Вільфріда. А висів він на гачку за моєю спиною. Захоплюючою була у нас розмова.

По приїзді в Берлін кілька днів були у мене свої турботи. Пригода у Дрездені почала витіснятися іншими нагальними справами.

Неочікувано через тиждень наші дороги знову перетнулися.

Поліцейські пройшли поруч. Він на них не звернув уваги. Але вони зацікавились ним. До їх поля зору потрапили кольори коричневий і синій. В обкладинках таких кольорів були записна книжка Вільфріда і паспорт.

Пройшовши в зворотному напрямку поруч з юнаком, один із поліцейських повернувся, підійшов ззаду і запитав: "Що ви читаете?" Він не розгубився і відповів, що тільки знайшов на пероні паспорт і записну книжку і хотів віднести його у відділок. Його запросили в відділення. Попросили підтвердити свою особу документом. Документом послужила довідка про вчорашнє звільнення його після кількарічного перебування у в'язниці. Пояснити, яким чином в його кишенях з'явилися кілька тисяч марок і документи на цілу групу іноземних громадян, він не зміг. Не доїхавши з місць ув'язнення, він повернувся додому через кілька років.

Збори вирішили і постановили

Відбулося чергове засідання Ріпкинського відділення нашого земляцтва. Ріпкинську районну владу на зборах представляли заступник голови райдержадміністрації Олександр Родинченко та начальник управління газового господарства Олександр Копил, раду земляцтва – Володимир Пушкарьов, Ріпки – селищний голова Сергій Гарус.

Серед присутніх як завжди найактивніші члени осередку: Анатолій Буленок, Антоніна Бондарчук, Михайло Волохін, Сергій Граб, Микола Зубок, Діна Марущенко, Алла Гуртова та інші – всього 30 членів осередку.

Про соціально-економічний стан розвитку району розповів Олександр Родинченко. Зокрема, він повідомив, що бюджет району за перший квартал нинішнього року зріс більше як на 102% за відповідний період минулого року, а доходи району збільшилися на 741,5 тисяч гривень, обсяг промислового виробництва зріс на 72,8%. Вагомий внесок до бюджету району зробили такі підприємства, як Папірянський кар'єр скляних пісків, ДП "Добрянське лісове господарство", Ріпкинський хлібокомбінат та інші підприємства. Триває активна підготовка до весняно-польових робіт. Зменшилась заборгованість по заробітній платі на підприємствах району. Вчасно виплачуються пенсії. Погашено заборгованість у бюджетній сфері. Триває активна підготовка до дня Великої Перемоги.

На зборах осередку було відзначено високу активність його членів у проведенні щорічних великих зборів земляцтва. Не забули згадати і маленьку прикрасу – Ігор Тимошок через хворобу не з'явився для отримання земляцької нагороди.

Голова ріпкинських земляків Володимир Коваленко повідомив про проведену роботу між зборами осередку. За цей період були уточнені списки членів осередку, зібрані та здані членські внески у розмірі 600 гривень. Проведена акція "Ніхто не забутий...", надана допомога Радульській селищній раді у благоустрої меморіалу загиблим воїнам. Зокрема, передані садові лавки та кошти на проведення опоряджувальних робіт. Обговорювалось питання про виготовлення стенду "Ми – ріпкинці". Олександр Родинченко запевнив, що районна держадміністрація докладе чималих зусиль для підготовки матеріалів до цього стенду, а членові відділення Олександрові Литвину доручено підготувати матеріали щодо активності земляцтва у проведених заходах.

Також розглядалися питання щодо заохочення активістів осередку з нагоди 15-ої річниці утворення Чернігівського земляцтва. Всі пропозиції будуть надіслані Раді земляцтва, як і матеріали для проведення дитячого конкурсу "Поетичні струмочки Сіверського краю". Представники ріпкинської влади пообіцяли довести умови конкурсу до всіх шкіл району.

Олександр Литвин доповів про проведену роботу над випуском брошури з біографічними даними земляків-ріпкинців, а Миколі Зубку було доручено обрахувати вартість та підготувати текст до друку. Поручено питання щодо зустрічі членів Ради з керівництвом Ріпкинського району для ознайомлення з визначними місцями району, в тому числі поїздки до Любеча у червні 2010 року.

Керівництво району запевнило, що буде раде такої зустрічі та візьме активну участь у її підготовці та проведенні і попросило визначити конкретну дату зустрічі. З питань щодо проведення акції "Ніхто не забутий..." та участі членів осередку у святкуванні Дня Перемоги виступили: Алла Гуртова, Микола Зубок, Сергій Граб та інші члени осередку. На зборах також розглянуто питання про уточнення списку та прийняття нових членів до ріпкинського коша.

Наш кор.

Відкриття

6 квітня 2010 року на сцені Прилуцького Будинку культури відбулося урочисте відкриття II Всеукраїнського відкритого конкурсу акторської майстерності імені Миколи Яковченка.

Конкурсу

Урочисте дійство розпочали хореографічною композицією "Київські фрески" у виконанні народного студентського театру "Первоцвіт" агротехнічного коледжу та "Нового театру" МБК. З офіційним привітанням виступила начальниця відділу культури і туризму міської ради Бірюзова Світлана Петрівна.

Парад учасників конкурсу цього року був представлений АР Крим, Волинською, Запорізькою, Київською, Кіровоградською, Львівською, Луганською, Одеською, Полтавською, Сумською, Харківською, Херсонською, Хмельницькою, Черкаською, Чернігівською областями. Сімдесят чотири конкурсанти виявили бажання позмагатися за звання лауреата II Всеукраїнського відкритого конкурсу акторської майстерності імені Миколи Яковченка.

З музичним дарунком завітала в гості переможниця минулорічного конкурсу Олеся Онопрієнко. Привітали цьогорічних конкурсантів й засновники конкурсу, співголови оргкомітету, почесний громадянин м. Прилуки, меценат Юрій Коптев, голова Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві Віктор Ткаченко та керівник проекту, доктор історичних наук, професор Ірина Матяш.

Професійні настанови та побажання перемоги конкурсанти отримали від голови журі – віце-президента Академії мистецтв України, завідувача кафедри театрознавства Національного університету театру, кіно і телебачення ім. І.Карпенка-Карого Ігоря Безгіна.

Ну і найнесподіванишим сюрпризом для конкурсантів та всіх присутніх на цьому урочистому відкритті став театралізований дарунок від акторів Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка народних артистів України Леся Задніпровського, Олега Шаварського, Євгена Ша-

ха, Ніни Гілярівської, заслужених артистів України Анатолія Гнатюка, Назари мари Горчинської, Наталії Омельчук та Світлани Прус.

І по закінченню урочистої частини всі присутні були запрошені на покладання квітів до пам'ятника Миколі Яковченку, а конкурсанти мали змогу переглянути виставу "Реаліті-марева на теми наркоманії та СНІДУ "Кубікі" від "Народного театру" міського Будинку культури.

В результаті наполегливого творчого змагання визначені фіналісти, яких згодом прийме Київ.

ВІТАЄМО!

У сузір'ї "Діва" з'явилася мала планета на ім'я нашого земляка "Андрій Пінчук". Про це повноцінного власника зоряної величини повідомив із Москви президент АТ "Космос-Земля" льотчик-космонавт Герман Титов. Про це ж можна прочитати і в спеціальному каталозі зоряного неба. Вітаючи Андрія Михайловича із цією подією, зичимо йому ясного сяяння зірок на безхмарному небі України!

У клубі села Піски відбулося підведення підсумків районного конкурсу імені П.Тичини "Добрідень тобі, Україно моя".

У поколіннях він озвався

На свято прибула шановна делегація столичного Чернігівського земляцтва на чолі із заступником голови його Бобровицького осередку Надією Голотою, підкріплена поетом Дмитром Головком, письменником Василем Костюком, поетом Іваном Марченком, кандидатом медичних наук та краєзнавцем Іваном Сидоренком, поетом Петром Осадчуком. Відкрив дійство голова оргкомітету конкурсу заступник голови Бобровицької райдержадміністрації О.П.Шаманський. Далі почалося традиційне відзначення переможців у трьох номінаціях. "А я у гай ходила" – знання та художнє читання віршів поета учнями шкіл району. "Десь на дні мого серця" – власні твори, дослідження з історії рідного краю, проблем екологічного захисту, вірші, оповідання. "Золотий гомін" – твори народного мистецтва.

Як завжди, конкурсні роботи розглядались у відділі культури і туризму РДА. Виставка робіт була репрезентована у районному історико-краєзнавчому музеї і представлена на святі. Того дня переможцям у всіх трьох номінаціях були вручені нагороди.

У першій номінації перемогла учениця десятого класу Новобасанської ЗОШ I-III ступенів Наталія Савченко, друге місце в учениці дев'ятого класу Бобровицької гімназії Тетяни Лебеди, третє в учениці дев'ятого класу Бобровицької СШ III ступеня Ірини Каплун. Заохочувальними преміями були нагороджені Аліна Балишева, Марина Трохимець, Дмитро Сорока та Яна Маха. В другій номінації призерами стали Михайло Шмаль, Володимир Путята і Катерина Даневич. Заохочувальні призи отримали Григорій Гармаш, Таміла Нагорна та Маріте Даченко. Для нагородження в номінації "Золотий гомін" переможців розділили на вікові категорії. Серед дорослих перші три місця вибороли Володимир Хряпа, Алла Мулярчук, Лариса Максютя. Серед школярів – Аня Куценко, Яна Панасик та Інесса Сафонова.

Іван МАРЧЕНКО

КНИГА – осереддя духу

Численні гості, представники інтелігенції та студенти, зібралися в затишному читальному залі центру "Квелта", збудованому засобами керівника лабораторії скануючих приладів Василя Сидорова, на презентацію нової книги свого земляка Леоніда Горлача. Її склали віршовані романи "Мамай" та "Мазепа".

Ініціювали творчу зустріч керівництво древнього міста, яке презентував секретар міськради, виконуючий обов'язки міського голови Олег Баранков, та Сергій Родін, що лише недавно дав старт новій Всеукраїнській громадській організації "Народна палата України" в цьому відомому культурно-історичному центрі Чернігівщини. До речі, серед очільників патріотичного об'єднання і наш земляк, відомий громадський діяч Павло Мисник.

– Ведучи мову про обидва епічні твори поета, – підкреслив у виступі О.Баранков (до речі, кандидат історичних наук), – слід наголосити в першу чергу на їх патріотизмі. Якщо Мамай давно став народним символом, характерником-козаком, то Мазепа викликає донині гостре несприйняття, нав'язане українцям ще в далекі часи. Для нас же він постає героїчна навіть за те, що відмовився від усіх благ заради спасіння України. Саме про це й твори нашого земляка.

– Нова книга Л.Горлача – це осереддя духу, це Бог у собі, – так образно висловився декан філологічного факультету Ніжинського державного університету ім. М.Гоголя поет Олександр Забарний. – Якщо роман у віршах "Мазепа" відзначається мовним багатством та сумлінністю в вивченні складної історії життєпису одного з найбільших і найтрагічніших українських гетьманів, то інший роман ніби доповнює нашу історію чудовими образними оповідями про всілякі пригоди невловимого і вічного козака Мамає, зіпертими на потужну фольклорну основу та на філософський глибокий фінал, у якому є щось Сквородинівське. Мамає теж не здатний спіймати облудний світ від часів тисячолітніх і донині. Обидва твори – визначний внесок у новітню українську літературу, а тому заслуговують на найвищу суспільну відзнаку.

Значний поет, редактор районної газети Анатолій Шкуліпа наголосив на природності сусідкування обох епічних творів, які стали частиною великого циклу історичних віршованих романів Леоніда Горлача (а їх уже шість), оскільки Іван Мазепа за природою своїх дій такий же характерник, як і козак Мамай, а обидва образи актуальні й для нашого складного часу.

В подібному ключі прозвучали й виступи вченого й поета Олександра Гадзінського, настоятеля Всіхсвятської церкви отця Сергія, юної поетки з вузівської літературної студії Ольги Роляк. Як і численні запитання шанувальників поетичного слова, що не залишилися без відповіді.

– Побільше б таких творчих зустрічей у нашому древньому місті, яке давно заслуговує на ширшу увагу з боку вищої української влади як перлина Поліського краю, – сказав дещо пізніше керівник управління культури міста, заступник голови Леонід Шаган.

Що ж, це залежить від усіх нас – зберегти високий дух українства від всіляких руйнівних атак як зовні, так і зсередини. І в цій обороні рідного духу й слова помітна роль таких книг, як чергове одкровення відомого видавництва "Ярослав Вал".

Руслана СОХІНА

Чи були

З неабиякою цікавістю прочитав статтю В. Головченка "Литвини Чернігівщини" в нашій земляцькій газеті "Отчий поріг" (№3, березень 2010 р.). Оскільки я народився і виріс у північно-західному куті Чернігівської області на Городнянщині, де сходяться кордони України, Білорусії та Росії, то добре знаю цей край і неодноразово цікавився його етнічною унікальністю та історією.

подесенські ЛИТВІНИ?

Від діда чув та й з власного досвіду відаю, що "литвинами" у нас завжди називали вихідців із сусідньої Гомельщини, тобто білорусів, які розмовляли з чітко вираженим національним акцентом та інколи вставляли своєрідні слівця. А переселенців із Новгород-Сіверщини й суміжних з нею районів Брянської та Сумської областей прозивали "сіверянами", і їхня мова більше нагадувала російську, ніж білоруську, з характерним майже московським "аканням". Говірка з нашого села щодо фонетики та граматичних особливостей нагадувала водночас обидва ці "діалекти", а щодо лексики була страшною мішаниною українських, російських і білоруських слів.

Це має своє історичне обґрунтування – адже північно-східна окраїна України, якою є Чернігівщина, це прадавній стик трьох слов'янських племен: сіверян, радимичів і в'ятичів, і взаємне проникнення їхніх говірок разом з їх носіями є невідворотним чи закономірним природним явищем, як атомів різнорідних рідин при "броунівському русі".

Вітаючи публікацію зазначеної статті, яка привертає увагу дослідників до мого краю, хочу висловити й свою думку стосовно деяких її принципів положень.

По-перше, немає ніяких підстав залучати до етнічного складу подесенських насельників прибалтських литовців, тобто вихідців з Литви, бо аборигенами цього регіону є слов'янське населення, принаймні – з

літописних часів. Щоправда, якщо вірити "Повісті временних літ", то сіверяни є плем'ям східних слов'ян, а радимичі і в'ятичі нібито походять "з роду ляхів", тобто – із західних слов'ян, які, розселяючись в східному напрямку, вклинились між кривичами і південно-руськими племенами, майбутніми українцями. Батько української історії М. Грушевський, щоправда, скептично ставився до цієї версії (Історія України-Руси, т. I, с. 171 та 187), схилившись до місцевого походження цих двох племен. Але російський відомий мовознавець та історик О. Шахматов на основі лінгвістичних досліджень дійшов висновку, що все ж радимичі є "з роду ляхів", що здавна поселились в межиріччі Дніпра й Десни, точніше – по річці Сож. Не випадково ж більшість подесенських топонімів, головним чином назв річок, як найбільш древніх з них, мають польські чи старопольські морфеми (Шостка, Сейм, Свирж, Смяч, Чибриж, Бречь, Слот і ін.). Друга, менша частина назв річок має загальнослов'янські, скоріше за все сіверянські корені (Десна, Снов, Зноб, Івотка тощо). Також і назви багатьох старих сіл півночі Чернігівщини мають польські корені (Жоведь, Клюси, Гута, літописне місто Вщиж). Ось чому "короткий період перебування Сіверщини в складі Речі Посполитої залишив досі помітний слід у топоніміці", адже цей слід існував і раніше. Залишився він і в численних назвах предметів старого побуту наших сіл (наприклад, гумно, слуп, шула, жлукто, кнот, сподні,

кузік), і в прізвищах та прізвиських місцевих жителів (Бігач, Дмуха, Дзин, Кукавиця, Мосібут, Спода, Капка, Ховпун і ін.), і в особливостях вимови (відомі польські дифтонги "ie" та "yo", пом'якшення приголосних, зокрема "к", в прикметниках чоловічого роду: (блізкі, шибі), і в наголосах слів українських на польський манір – на передостанньому складі (сльота, гнедій, слабій тощо).

По-друге, чималий вплив в етнографічному розумінні на північних сіверян мали і східні сусіди – в'ятичі, які "сиділи", згідно з літописом, у верхів'ях Оки з її притоками та у верхів'ях Дону, тобто стикались з населенням басейну Десни на території сучасних Смоленської, Брянської та Курської областей Росії. Стикаючись з цим російським в майбутньому плем'ям впродовж століть на значних рубежах, сіверяни, звісно, переймали і їхню лексику, і їхній акцент. Тим більше, в XI–XII ст. ці племена, разом з радимичами, входили до одного спільного князівства – Чернігівсько-Сіверської землі, разом колонізували Мещерську низовину, тобто сучасне Підмосков'я та Рязанщину. Не випадково ж на території Московської області є і своя Десна, і Сіверянка – притоки Москви-ріки, а у рязанського поета С. Єсеніна можна знайти цілий масив "чернігівських" слів (вереття, дежка, каліки, ледащій, лихоманний, поветь, сугор'є, сутемень, летошний, хата, хмар і ін.), які не знайдеш у канонічних словниках сучасної російської мови. Тож подібний масив старих російських слів можна відшукати і в новгород-сіверському діалекті, та й в інших районах північної Чернігівщини. Цей "суржиковий діалект" започаткований ще в "Слові о полку Ігоревім", бо соратники князя Ігоря – куряни, котрим на Дон були "путі відомі, яруги їм знайомі), найвірогідніше, були мисливцями тих місць, тобто нащадками літописних в'ятичів.

Тож чи були подесенські литвини? Як окреме литовське плем'я, на моє переконання, – ні! Як крайові уламки відомих етносів, що зустрілись на перехресті своїх напрямів розселення та створили унікальний етнічний конгломерат чернігівських полішуків – так! Тільки назва "литвини" тут не зовсім вдала, бо це є синонім мешканця Білорусії слов'янської частини колишньої Великої Литви.

Віталій ВЕРХУША,
кандидат технічних наук

До такого особливого складу сильних людей можна віднести Олега Бичка – простого робітника із м. Бобровиця. У дев'ятнадцять років почав службу в армії. А наступного пекельно-кривавого 1941 року після закінчення Буйнакського піхотного училища його разом з товаришами направили у діючі загальновійськові частини, які дислокувалися на білорусько-польському кордоні. Тут вже йшли жорстокі оборонні бої. Наші бійці стали свідками якоїсь незрозумілої для них руйнації на західному кордоні, який відкрили для просування ворожих військ.

Тихо між собою перемовлялися, здивовано оглядали свіжозруйновані могутні залізобетонні капонири, напівкапоніри, багатоамбразурні вогневі точки, командні і спостережні пункти. Запитувати офіцерів не наважувалися, щоб не викликати гніву на свою адресу. Та й більшість командирів були якісь стривожені, заклопотані. Вони, очевидно, знали, що в лютому 1941 року Сталін призначив начальником Генштабу генерала армії Жукова, знали і те, що найменше недбале ставлення до служби будь-якого підлеглого каралося смертю. Всього за кілька днів перебування на своєму посту Жуков відправив під трибунал 17 офіцерів з вимогою смерті. Одно-го врятували, всі інші були розстріляні.

Якщо частини офіцерів були відомі факти про передвоєнну ситуацію і про підготовку до війни, то звідки могли знати правду, скажімо, сержант Олег Бичок та всі його рядові бійці. Тоді вони не віддали, що саме напередодні зіткнення з ворожою силою Сталін наказав розмінувати на західних кордонах мости, відкрити гітлерівцям шляхи на

1941 року загриміли потужні вибухи по всій 1200-кілометровій лінії укріплень західного кордону. Десятки тисяч оборонних споруд були підняті у повітря. Разом з ними "вилетіли у трубу" не менше 120 мільярдів карбованців, які зібрав ра-

більше чотирьох кілометрів залізниці, виведено з ладу електростанцію, знищено сотні гітлерівців. Це порушувало ритм роботи залізниці, паралізувало плани противника, відволікало значну частину регулярних військ на пошуки народних мес-

ників і спеціальних армійських підривних загонів. В одній з надскладних операцій на території Білорусії зав'язався жорстокий бій з нацистами. Він тривав кілька годин. На жаль, в цьому бою 7 травня 1944 року загинув Олег Бичок, якому не виповнилося ще і двадцяти трьох років. Поховали відважного командира з усіма військовими почестями у с. Липове Мядельського району Мінської області.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 5 листопада 1944 року наш земляк удостоєний найвищого звання Героя посме-

ртно. Після війни батьки одержали Олегові бойові нагороди – Золоту Зірку, ордени Леніна і Червоного Прапора. Вже майже 65 років бобровичани зберігають у своїй пам'яті це світле і дороге ім'я. Вони пишуться тим, що в їх районному центрі є вулиця, названа на честь Героя. Олег Сергійович Бичок – вірний патріот України, який віддав своє молоде життя в ім'я життя інших.

Справжньої історії війни ми не знаємо. Нас вчили, що війна була великою і вітчизняною, нам казали, що війна була священною і вільною. Але до архівів не допускали, вони зберігалися за броньованими дверима. А те, чим нас годували Чаковські, Симонови, Озерови, Шолохови, Стаднюки, Карпови – історією не вважається. То їхні особисті судження. Мемуари – річ цікава для читива, але тільки документи війни, солдатські спогади безпосередніх учасників боїв відкривають нам очі на правдиву історію.

КОМАНДИР партизанського спецзагону

Десь доводилося чути, що партизанська війна – зброя слабкої сторони. Той, хто не готовий вступити у бій на чистому полі, хоча в лісі, а вночі перерізає горлянки сплячим ворогам. Скажу, що таке твердження суперечливе, полемічне. Проте є особлива порода сильних людей, яких прийнято називати вродженими лідерами. Таким людям притаманні суворість і владність у будь-якому нормальному становищі, а коли ситуація погіршується, вони не проявляють ознак паніки і боягузливості, а навпаки, стають більш зібраними і мобілізованішими. Ця особливість відрізняє їх від простих смертних і привертає до них увагу інших людей.

дьянський уряд з народу, щоб побудувати упродовж усього західного кордону неприступні для ворога укріплення.

Березень 1942 року. Вітебська область (нинішня Білорусь). Звідси нашого земляка у складі спеціального загону відправили на тимчасово окуповану противником територію. Спочатку Олег виконував обов'язки комісара, а у липні 1943 року його призначили командиром загону. Разом зі своїми бійцями брав участь у численних нічних партизанських операціях, вмів організувати дії підрозділу на виконання поставлених бойових завдань, виявляючи при цьому стійкість, відчайдушну хоробрість і кмітливість, високу військову виучку, уникав великих втрат.

Пізніше з нагородних документів стало відомо, що за період бойової діяльності бійцями загону під командуванням старшого лейтенанта Олега Бичка було підірвано 69 ворожих ешелонів, 16 мостів, 6 складів з продовольством, зруйновано

Валентин САНДУЛ

Ленінград, Одесу, Запоріжжя, Київ, Севастополь, Ростов і Москву. Навесні

Перший день війни

Був страшний він,
був нежданий
той найперший день війни.
Підняли нас по тривозі
у ранкові тумани.
І тремтіли наші ниви
від загарбницьких колон,
у вогнях хати горіли,
нагло забрані в полон.
Ми тримали оборону,
ми стояли, як могли,
та під натиском заліза
від кордону відійшли.
Знов окопи, смерть і рани,
та не гасла віра в нас,
що настане неминуче
Перемоги світлий час.
Нас лишилось дуже мало.
Пам'ятаю перший бій.
Але гордий я, що чесно
борг сплатив народу свій.

Сергій ІВАНЦЬКИЙ,
89 років,
учасник війни
з Н.-Сіверська

Оцінки

Приїхала до онука
Його баба рідна.
Сидить, дивиться, міркує,
Що живуть не бідно.
– А які ж у тебе в школі
Оцінки? – питає.
Онучок приніс щоденник
І очі ховає.
Баба дивиться – п'ятірки,
Рада за онука.
– Бачу, добре тобі, синку,
Дається наука.
Так оце із всіх предметів
У тебе п'ятірки?
– Ні, у мене є й дванадцять,
Правда, з співів тільки.

Микола ДЯГІЛЬ

Грамоти і подарунки учасникам конкурсу

Як уже писала газета "Отчий поріг", під час щорічного зібрання Чернігівського земляцтва у фойє Київського Палацу спорту була розгорнута виставка робіт юних художників "Симфонія краси Чернігівського краю". Журі їх присіклоливо та об'єктивно оцінило і виявилось, хоч Куликівський район і один із найменших в області, але талантами не обділений. Малюють тут найкраще. В старшій групі перше місце зайняв Василь Малевич із Дроздівської ЗОШ І-ІІІ ст., а друге – Олександр Антипов із Вересоцької ЗОШ І-ІІІ ст.

Привітати та нагородити переможців, а також відзначити всіх учасників конкурсу – обдарованих дітей із шкіл району до райцентру завітав керівник Куликівського відділення земляцтва, директор Київського геологорозвідувального технікуму наш земляк із Ковчина В.В.Лузан.

Нагородження відбулося в актовому залі Куликівської школи. Святковою настрій підтримали учасники художньої самодіяльності Куликівської школи та центру позашкільної діяльності Куликівського району. З приводу цього гість із Києва зауважив, що, мабуть, визріває ще один мистецький конкурс – юних аматорів художньої самодіяльності. Можливо, Чернігівське земляцтво його проведе.

Сергій ГОРБУНКО
Фото автора

Медвежий кадуб

Олексію Павленку, шановному земляку і славному гідротехніку з нагоди пам'ятного ювілею

*Він народився на святій землі,
В Бурімці, де у травах гаснуть зорі,
Там нині його радості й жалі,
В журбі чекають верби й осокори.
Ось там пізнав він*

істину просту –

*Роби добро і возвелич Вкраїну,
Ще рідну землю збережи святу,
Вона врятує у лиху годину...
Він у житті знаходить насолоду,
Бо в друзях сам Дніпро,*

Десна і Рось.

Він поїть землю, просить

в Бога воду,

*Щоб людям добре на землі жилось.
За це йому хвала й людська подяка,
Його віта Нептун і Посейдон.*

А від земляцтва ще й

хмільна відзнака –

*Із пасіки Борща медів бідон...
Та щоб йому жилося солоденько,
Бажаєм щастя, злагоди й добра.
Ми ладні нині випити за Павленка
Пів – Росі, пів – Десни*

і пів – Дніпра!

**Медом поділився
Петро Медвідь**

ОТЧИЙ ПОРІГ

**Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО**

**Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ**

**Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві**

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.

Реєстраційне свідоцтво:
серія КВ №5594

Адреса редакції:
01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1,
тел/факс: 246-74-31.
Електронна пошта:
chernigivzemi@spalace.com.ua

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

**В.В. Ткаченко, В.І. Авдєєнко,
Л.Н. Горlach (Коваленко),
І.М. Забіяка, І.Б. Матяш,
П.І. Медвідь, М.М. Ткач,
В.В. Пушкарєв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко, О.А. Шокало.**

За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Леонід Коваленко**. Комп'ютерний набір **Леонід Коваленко**.

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко**.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город". Тираж 1000.